

Et af udvalgets spørgsmål til integrationsministeren og dennes svar herpå.

Spørgsmålet og integrationsministerens svar herpå er optrykt efter ønske fra RV.

Spørgsmål 9:

Ministeren bedes oplyse de væsentligste forskelle på dansk visumpraksis og praksis i andre Schengenlande, herunder særskilt Sverige og Norge, for så vidt angår visum til henholdsvis turisme, erhvervsbesøg og private besøg.

Svar:

Når Schengenlandene behandler ansøgninger om visum, behandles ansøgningerne grundlæggende efter ens regler, de fælles Schengenregler. Schengenlandene skal således påse, at en ansøger ikke anses som en risiko i forhold til bekæmpelsen af illegal indvandring, og at ansøgeren ikke er til fare for medlemsstaternes offentlige orden og interne sikkerhed. Spillerummet inden for disse rammer udfyldes til dels af fælles Schengenregler, dels af medlemslandenes egen praksis for udstedelse af visa.

Integrationsministeriet har til brug for den undersøgelse af landegruppeinddelingens hensigtsmæssighed, der er omtalt i besvarelse af spørgsmål nr. 4, tidligere indhentet oplysninger om visumpraksis fra Belgien, Finland, Nederlandene, Norge, Sverige og Tyskland, som er de Schengenlande, som Danmark normalt sammenligner sig med.

Alle de adspurgte lande – undtagen Finland – udarbejder nationale retningslinjer for visumsagsbehandling. Retningslinjerne udarbejdes som udgangspunkt af udlændingemyndighederne.

Alle landene udsteder generelle retningslinjer, og som supplement hertil udsteder visse af landene også landespecifikke instrukser. Norge udsteder endvidere emnespecifikke instrukser.

De generelle retningslinjer i de nævnte lande beskriver forskellige dele af visumreglerne, herunder både EU-reglerne og de nationale regler, henviser til Schengensamarbejdet og beskriver kriterierne for vurderingen af visumsager. De landespecifikke instrukser indeholder oplysnin-

ger om de særlige forhold, der gør sig gældende i det pågældende land, og om konsekvensen i forhold til behandlingen af særlige typer visumsager.

Visse landes repræsentationer, herunder Sveriges, behandler visumansøgninger fra alle nationaliteter, uanset om visumansøgeren har bopæl eller ikke i det land, hvorfra der søges om visum, hvorimod andre lande arbejder ud fra et udgangspunkt om, at visumansøger skal have bopæl i det pågældende land eller inden for det geografiske område, som ambassaden dækker. Der opereres dog med visse undtagelser til dette krav. Norge kræver som udgangspunkt, at ansøgeren skal kunne dokumentere lovligt ophold i det land, hvorfra den pågældende søger om visum.

Alle seks adspurgte lande tillader ifølge deres visumpraksis, at der – ud over til bona fide-personer (personer, der er kendte af ambassaden) – udstedes visum med henblik på turisme til statsborgere fra alle visumpligtige tredjelande. Der tages dog i alle tilfælde højde for, hvilket tredjeland visumansøgeren kommer fra – det vil sige, at udstedelse af turistvisum kan begrænses på baggrund af en vurdering af den konkrete indvandringsrisiko.

De samme hensyn tages i dansk praksis, idet man med landegruppeindelingen ikke har til hensigt helt at nægte visumansøgere at få et visum, men alene at klargøre, at indvandringsrisikoen for visse tredjelande er større end for andre. Det bemærkes, at landegruppeindelingen ikke gælder i forhold til sager, der afgøres direkte på de danske repræsentationer, og heller ikke i forhold til visumansøgninger med henblik på forretningsbesøg og deltagelse i kulturelle arrangementer. Det bemærkes endvidere, at landegruppeindelingen alene har vejledende karakter, og at der således altid efter en konkret vurdering kan meddeles visum, uanset at den pågældende visumansøger ikke er omfattet af den persongruppe, der i henhold til landegruppeindelingen som udgangspunkt kan meddeles visum.